

Aczél Géza

(szino)líra

torzósztár

adminisztráció

be vagy papírhegyekbe zárva ez minden piszkos hatalomnak a vágya mióta a kontraszelekción játszma politikává nemesedett először csak roppant mamutok mögül leelkedett rapszodikus mozgásteredet jelentve valahol az ágyéktakarós fontos köcsög később hamisan kongó rozsdás vasakban úgy tett mint ki ütközött ki vitte tovább méltatlankodó szavad ha bős tanácsadóktól elbábrált lovad dőcögését botolván a kurzusra fogtad vagy ha a protekción ágyúk telt golyója hátrafelé pottyant a megrendelő elnéző mosolyától s te virtuális lény ki azt hitted egykor hogy a huszadik századra vágyol kaptad az orosz és porosz típusú csinovnyikokat poros aktáikban megrohadt minden megkívánt lendület és mire beértél a szenzuálisan tapintható zónákba volt itt minden ávos kényszer naiv álmokat tápláló szédület s az idő gyors múlásának elfogyó hite csak nem értette senki se hogyha a szellem némi tévutakkal egyre jobban fénylik miképp nem jutunk az adminisztrációmentes ősboldog egészidig hol kalandorok zugügyvédek percemberek nem osztják a mérgezett ígét s a naplementében egy csöndes fa árnyéka a legszebb menedék

adó1

ha nincs adó nincs miből lopni inentől nem tudom mire jó egy lyukas zseb egy lyukas zokni amit már senki sem fog kimosni legföljebb hetekig kigörcsül belőle egy horgos ujj talán csak tapsikolól tölteléként a lét elgyötört hordaraként maradsz legalul mivel a mindenkori piócák matériára vágynak ezért az anyagszerűség kikerülhetetlen kéje a boldogságnak miközben vak erők igencsak tolnának az elvont szférák felé nagy ellentmondása ez régóta az eszmeileg alig emésztett trendnek mert amíg ők a szerves és szervetlen vegyületeken összevesznek te hiába lóbálsz a mindenkori misezástól hasznuk legföljebb annyi van belőle hogy addig sem nézel oda míg átsuhan fölötted idióta pártbeliek fölényes mosolya vagy megakad torkodon a száraz úrvacsora és laikus testvérként azt hiszed valami szent ügynek részese voltál mikor pedig már kezd bulvárosodni benned az eszmei oltár általában a felismerés késő ahogy tudva vagyon egy nyugalom vár a végső és támadó karod véznán leengeded összekotrod magad körül a maradék szeretetet és kialszik benned a bosszú hisz a szenvedés még hosszú és végre mindenki beledől

adó2

mégis csak az volt természettudományos eszmélkedésem legnagyobb csodája mikor oroszóra előtt úgy háromnegyed nyolc tájban németh jani ráköpött egy deszkaszzerű fára rozsdás szeget vert az egyik oldalába mellé valami ismeretlen kristályt pillanatragasztóval odaerősített s hogy a látványban tovább fokozza bennünk az elapadó hitet fényes rézhuzalt hurkolt cérnagurigára a többit már nem láttam mivel padtársam lökdösött készítsem fel a rendhagyó főnévragozásra mivel a jó öreg minden órán feleltette s ettől kezdett egyetemessé válni pesszimista kedve míg csak a társak tolakodó gyűrűjében fel nem harsogott recsegve egy furcsa zenei adó ha akkori szerény ismereteim nem csálnak rikoltó délszláv muzsika szólt e zseniális rögtönzésben mely logikus magyarázata azóta is sűrű rejtélyben bujdokol elmémben majd nemsoká az iskolából is gyorsan szétperegtünk napos és árnyas évek kezdtek vibrálni felettünk lelkes rádiósunk egy rossz asszony miatt hamar felkötötte magát néhányunkat csábítani kezdett a másik tudomány ám mind maradtunk pengeélen s az a tavaszi hang félszázada halk mementóként zenél nékem